

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen CC : 1836

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen CC : 1836", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 , s. 49v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-cc-txt-shoot-n25.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

CC:25

Noget om Hamann.

Det er ret interessant netop i vor Tid, hvor det staaer som anerkjendt Udbytte af Tænkning, at det, det kommer an paa, er at leve for sin Tid, og at den abstracte Udødelighed, man hidtil har glædet sig ved, var en Illusion – det er ret interessant netop paa den Tid at see, at der dog ogsaa ligger Noget i det: at leve for en Efterverden og blive misforstaaet af Samtiden. Mellem disse to Extremer bevæger man sig bestandig; medens Nogle staa isolerede i Verden, som en Simon Stylita under utallige smidige Bevægelser, eller i det høieste slaae med Vingerne ligesom tamme Gjæs, beundrede eller rettere begloede af den gabende Pøbel, haaned af Spidsborgerne, tjente af Engle – saa er der paa den anden Side uendelig Mange, der ret egenlig leve i Tiden, som saa at sige ere Statslegemets Tangenter, der ved den mindste Bevægelse strax svinges, uden Mulighed af at kunne fastholde et bestemt Indtryk, – der ligesom visse Patienter altid faae et lille Anfald af enhver Omgangssyge: en Classe af Mennesker, hvis Mængde er saa stor, at der i hele Samfundet er indtraadt et Slags aandeligt Bugtalerie. Man hører en forvirret Lyd; man veed knap, om det er En selv, der taler, eller en Anden, og fristes let til med Soldin at sige: Rebekka, er det mig, som taler? See paa den Maade at leve i Tiden og døe i Tiden, det har ikke noget synderligt opmuntrende ved sig, og dog er det ikke stort mere, der bliver tilbage for de fleste Mennesker, der nu engang have sat deres Fornuft i Pant for den Phrase: at leve med sin Samtid. At det nu ikke har været de enkelte store Mænds Mening, der først have udtalt denne Livsanskuelse, det er vistnok; men det er netop Ulykken, at naar en fornuftig Mand lukker Munden op, saa er der strax Millioner parate til i største Hast – at misforstaae ham. Ja Gud hjælpe dem, skulde han paa militairviis høre Feltraabet af den sidste igjen (der gives et Feltraab, som Gud hviskede Adam i Øret, som den ene Slægt skulde overlevere til den anden, og som skal affordres dem paa Dommedag) – Gud hjælpe ham, det maatte være frygteligt!

Saa meget med Hensyn til hiin Misforstaaelse, og tillige haaber jeg, at det vil fremlyse, at enhver Mand, der i egenlig Forstand skal udfylde en Periode i Historien, altid maa begynde polemisk, netop fordi det følgende Stadium ikke er et blot og bart Resultat af det Foregaaende. Var det ikke Tilfældet med Holberg, ikke Tilfældet med Goethe, ikke Tilfældet med Kant – osv. osv. Og maa det ikke være saa, maa ikke ligesom ved en Procession (der netop er det Nye, der skal komme) først Stokkemændene gjøre Plads? Her beroer det naturligviis igjen paa, hvor hurtigt det Nye følger ovenpaa Polemiken, om det er Sandheden, der maa kjæmpes for i Aar og Dage, eller det er kun en eller anden ubetydelig Modification.